

Bryllup på Hæsumgård 1933

Skrevet ca. 2000 af Alfred Ingeman Gregersen (1916 – 2005).
Han var født i Hæsum på "Bakkely" i retning af Guldbæk.
Siden begyndelsen af 1950'erne bosat i Toronto, Canada.

I 1933, da jeg tjente som røgter hos sognefogden Anders Pinstrup i Hæsum, var jeg med til bryllup på "Hæsumgård", da Gerhard Fogh blev gift med en datter af Søren Quist, Karen. Søren Quist var den daværende ejer af "Hæsumgård".

Søren Quist og familie, 1915

Denne anledning blev fejret med tre dages festivitas. Bjerger af mad, fri adgang til cigarerne, og minimal servering af spiritus. Hvis nogen fik for meget af de våde varer, så var det det uvante mere end mængden indtaget som bragte dem selskabelig vanære. Jeg så ingen i den tilstand. Der var ingen, som følte at mangel på spiritus begrænsede festligheden. Spiritus ved fester på vor egn var en undtagelse rettere end en regel.

Hæsumgård ca. 1950

Grise, kalve, gæs og ænder var slagtet i forberedelserne til brylluppet. Ekstra hjælp var kaldt ind til tillavningen af de mange retter, og den hjælp var der både før og under gildet. Serveringen blev forestået af pigerne fra nabogårdene og andre, som tilbød at hjælpe, og de havde alle travlt.

Selvom "Hæsumgård" var en "tre-mastet bondegård", som man sagde, når der var tre skorstone på stuehuset, så var der ikke plads nok i stuehuset til det gilde. Et stort telt var lejet og sat op i haven, og det havde brædegulv, så der kunne danses der, og danset blev der til den lyse morgen.

På den tredje dag af festen var alle de unge på egnen inviteret, og det inkluderede tjenestefolkene, så det var den dag jeg kom med. Det var en lørdag aften, og det var baseret på den antagelse, at deltagerne måske ikke ville være fuldt arbejdsdygtige den følgende dag. Det var sund fornuft.

Karen og Gerhard Fog

Aftenarbejdet på gårdene blev udført lidt tidligere end sædvanligt, og kort efter kl. seks den aften var vi forsamlet og klar til at gøre vort bedste ved de bugnende borde arrangeret for os. Maden var god og der var rigeligt af den - selvom det nu var tredjedagen.

Der var den sædvanlige runde af taler under måltidet; men, barmhjertigt, de var korte, og de afledte ikke opmærksomheden fra de kulinariske mesterværker. Som det var tradition på egnen var der også en hel del sange, som var skrevet af lokale talenter til festen, og det skabte en del korte afbrydelser i spisningen. Det kan være risikabelt at synge med munden fuld. De gamle vikinger må have indset det, siden de havde skjald til at tage sig af sangen. Vor "skjald" var lærer Greve; men det var forventet, at vi skulle synge med. Disse afbrydelser skærpede tilsyneladende appetitten; men der kommer et tidspunkt, hvor selv den bedste appetit bliver fordrevet, og så skulle der jo danses.

Så blev bordene fjernet fra teltet, og stole og bænke blev flyttet ud til siderne, så der blev plads til at danse. Et lokalt orkester var hyret til den del af aftenens aktivitet. Musikerne var vist fra Støvring, hvor de havde deres regulære arbejde. De havde musikalsk talent, og de havde så sluttet sig sammen og havde dannet et orkester, hvorved de tjente en ekstra skilling ved at spille til dansene i forsamlingshusene, etc.

De første par numre blev spillet uden dansere på gulvet, men musikernes anstrengelser blev belønnede med høflige klapsalver. Det syntes som alle for øjeblikket koncentrerede sig om fordøjelsen efter indsatsen ved bordet, og der var ingen som var selvsikre nok til at være det første par på gulvet. Da musikken tog fat på det tredje nummer, var der et par som tog mod til sig, og et par minutter senere var gulvet fyldt til trængsel.

Musikere, disse kom fra Suldrup

Musikere, disse kom fra Byrsted og Bradsted

Pigerne, som havde taget sig af serveringen og havde ryddet bordene, var nu færdige med opvasken og klar til at tage del i dansen. Jeg var ikke nogen "Balsal Løve", men at danse tillod en lejlighed til at komme nær til en pige.

Valsene, polkaerne, rheinlænderne, som blev udført af de mere erfarne dansere, var jeg tilfreds med at overlade til dem. Jeg var ikke villig til at tage risikoen for at gøre mig selv til grin med et forsøg på at valse. Jeg misundte de dansere deres færdighed, da det forekom mig at være et højdepunkt af selskabelige manerer. Jeg beklager, at jeg aldrig nåede at føle mig hjemme i den kunst, og én af grundene for

det var, at den moderne form for dans overtog den "gammeldags" i trediverne. At være med på moderne er en tidløs stræben i ungdommen, men den stræben har sin pris.

På trods af mine manglende færdigheder på dansegulvet mødte jeg dog op med en tiltrækkende pige på min alder. Hun havde ikke noget imod min version af en foxtrot, og vi tilbragte det meste af aftenen og natten sammen, dansende foxtrot til hvad så enten musikken spillede. Ind imellem ville vi gå udenfor for at få "frisk luft", som vi sagde, og i pauserne med den friske luft, kyssede jeg for første gang en pige. Det var så overvældene en fornemmelse, at jeg følte det som om jeg havde tømt en hel flaske vin alene. Ung lidenskab er en berusende mikstur. Hun var ikke fra vor egn; jeg kan ikke engang huske hendes navn, og jeg er ikke sikker på, at jeg så hende nogensinde igen. Ikke desto mindre så havde hun tilføjet et helt nyt område til min livsanskuelse.

Anders Pinstrup

Festen varede hele natten, og jeg forlod den lige i tide til at røgte kørerne. Ved morgenkaffen blev jeg drillet ubarmhjertigt med mit lille romantiske eventyr. Anders Pinstrup tilbød mig, i sin egenskab sognefoged, at gifte os.

Jeg var flov og utilpas, og så snart davren var til ende, flygtede jeg til karlekammeret for at indhente den søvn, som jeg gladelig havde mistet natten før. Det var en god ting, at det var søndag.

Anders Pinstrups gård i Hæsum, hvor Alfred tjente